

Sygn. akt: KIO 1630/12

WYROK

z dnia 17 sierpnia 2012 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodniczący: Małgorzata Rakowska

Protokolant: Łukasz Listkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 sierpnia 2012 r. w Warszawie odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 30 lipca 2012 r. przez wykonawcę **ZESZUTA Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, 03-683 Warszawa, ul. Tużycka 8** w postępowaniu prowadzonym przez **Jednostkę Wojskową 4226 w Warszawie, 04-470 Warszawa, ul. Marsa 110,**

przy udziale wykonawcy **MAN Truck & Bus Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Nadarzynie, 05-830 Nadarzyn, Al. Katowicka 9 (Wolica) reprezentowanego przez: adwokata Łukasza Żabczyńskiego Wierzbicki Adwokaci i Radcowie Prawni Warsaw Corporate Center, 00-688 Warszawa, ul. Emilii Plater 28** zgłaszającego swoje przystąpienie do postępowania odwoławczego o sygn. akt KIO 1630/12 po stronie zamawiającego,

orzeka:

1. uwzględnia odwołanie i nakazuje modyfikację treści SIWZ w sposób następujący:

- wykreślenie wymogu posiadania przez pojazd mocy „minimum 320 kW” i wpisanie w to miejsce wymogu posiadania przez pojazd mocy „minimum 300 kW”,**
- wykreślenie wymogu zaoferowania radioodtwarzacza minimum CD/MP3 „z gniazdem iPod” i wpisanie w to miejsce wymogu zaoferowania radioodtwarzacza minimum CD/MP3 „z gniazdem USB”,**

2. kosztami postępowania obciąża wykonawcę **MAN Truck & Bus Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Nadarzynie, 05-830 Nadarzyn, Al. Katowicka 9 (Wolica) reprezentowanego przez: adwokata Łukasza Żabczyńskiego Wierzbicki Adwokaci i Radcowie Prawni Warsaw Corporate Center, 00-688 Warszawa, ul. Emilii Plater 28 i:**

- 2.1. zalicza w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę **15 000 zł 00 gr** (słownie: piętnaście tysięcy złotych zero groszy) uiszczoną przez wykonawcę **ZESZUTA Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, 03-683 Warszawa, ul. Tużycka 8** tytułem wpisu od odwołania.
- 2.2. zasądza od wykonawcy **MAN Truck & Bus Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Nadarzynie, 05-830 Nadarzyn, Al. Katowicka 9 (Wolica)** reprezentowanego przez: adwokata Łukasza Żabczyńskiego Wierzbicki Adwokaci i Radcowie Prawni Warsaw Corporate Center, 00-688 Warszawa, ul. Emilii Plater 28 na rzecz wykonawcy **ZESZUTA Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, 03-683 Warszawa, ul. Tużycka 8** kwotę **18 600 zł 00 gr** (słownie: osiemnaście tysięcy sześćset złotych zero groszy) stanowiącą koszty postępowania odwoławczego poniesione z tytułu wpisu od odwołania oraz wynagrodzenia pełnomocnika.

Stosownie do art. 198a i 198b ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (tj. Dz. U. z 2010 r. 113, poz. 759 ze zm.) na niniejszy wyrok - w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego **Warszawa Praga w Warszawie**.

Przewodniczący:

Uzasadnienie

Jednostka Wojskowa nr 4226 w Warszawie, zwana dalej „zamawiającym”, działając na podstawie przepisów ustawy dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (tj.: Dz. U. z 2010 r., Nr 113, poz. 759 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Pzp”, prowadzi, w trybie przetargu nieograniczonego, postępowanie o udzielenie zamówienia na „Dostawę autobusów, samochodów ciężarowo-osobowych do 3,5 t, quadów, motocykli i przyczep do nauki jazdy”.

Ogłoszenie o przedmiotowym zamówieniu zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 25 lipca 2012 r., nr 2012/s 141-235668. Specyfikacja istotnych warunków zamówienia, zwana dalej „SIWZ”, została zamieszczona na stronie internetowej zamawiającego (www.2rblog.pl).

W dniu 30 lipca 2012 r. (pismem z tej samej daty) odwołujący wniósł odwołanie do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej (wpływ pisma do zamawiającego w dniu 30 lipca 2012 r.) wobec czynności zamawiającego polegającej na sformułowaniu utrudniających uczciwą konkurencję zapisów opisu przedmiotu zamówienia, zarzucając zamawiającemu:

- 1) mające istotny wpływ na wynik postępowania naruszenie art. 7 ust. 1 i 3, art. 29 ust. 2 i 3 ustawy Pzp, poprzez ustanowienie utrudniającego uczciwą konkurencję wymogu (rozpatrywanego łącznie z pozostałymi postanowieniami SIWZ) posiadania przez pojazd minimum 320 kW, który w sposób nieuzasadniony preferuje określonego producenta sprzętu,
- 2) ustanowienie za pomocą znaku towarowego wymogu zaoferowania radioodtwarzacza minimum CD/MP3 „z gniazdem iPod”.

Jednocześnie odwołujący wniósł o uwzględnienie odwołania i nakazanie zamawiającemu:

- 1) doprowadzenie opisu przedmiotu zamówienia do stanu zgodnego z prawem, tj. wykreślenie uniemożliwiającego uczciwą konkurencję wymogu posiadania przez pojazd mocy minimum 320 kW (przy zachowaniu wszelkich innych wymagań technicznych) lub ustanowienie wymogu min 300 kW,
- 2) wykreślenie ograniczającego konkurencję wymogu z Działu V pkt 7 ppkt lit. c tiret 3 załącznika A do SIWZ, polegającego na konieczności zaoferowania radioodtwarzacza minimum CD/MP3 „z gniazdem iPod” lub wprowadzenia nie wskazującego na znak towarowy producenta Apple uniwersalnego wymogu zaoferowania radioodtwarzacza minimum CD/MP3 „z gniazdem USB (...)”.

W uzasadnieniu odwołujący wskazał m.in., iż w załączniku nr A do SIWZ „Wymagania eksploatacyjno-techniczne (WET)” w dziale V „Konstrukcyjne wymagania

ogólne”, pkt 3 postawiono wymóg, iż „autobusy muszą być wyposażone w silnik wysokoprężny o mocy minimum 320 kW oraz automatyczną lub manualną zsynchronizowaną skrzynię biegów o minimum 6 przełożeniach do przodu”. Zastosowanie zapisu o mocy min. 320 kW, jak również większości pozostałych wymagań zawartych w WET jest tożsame z użytymi w przetargu w 2010 r. przez 21 Rejonowe Warsztaty Techniczne w Rzeszowie. W przetargu tym złożono tylko jedną ofertę na autobusy Lion’s Coach firmy MAN. Utrzymanie w niniejszym przetargu w mocy aktualnych zapisów SIWZ doprowadzi do powtórzenia sytuacji z przeszłości. Specyfikacja uniemożliwia bowiem konkurencję, także wśród producentów sprzętu.

Koncern Daimler jest największym w Europie dostawcą autobusów, które są eksploatowane z wielkim powodzeniem na całym, bardzo zróżnicowanym terenie i klimatycznie obszarze Europy. Daimler od wielu lat w autobusach dwuosioowych oferuje silniki o mocy min. 300 kW.

Zamawiający wymaga pojazdów ogólnego przeznaczenia, a zatem moc silnika nie powinna być wyśrubowana w takim stopniu, by praktycznie uniemożliwić jakąkolwiek konkurencję. Poszczególne modele autobusów odmiennych producentów różnią się masą całkowitą, warunkami technicznymi, dynamiką, aerodynamiką, właściwościami jezdnyimi, momentem obrotowym silnika. Preferowanie tylko jednego z możliwych parametrów jest niczym nieuzasadnione i powoduje li tylko zaburzenie uczciwej konkurencji. Zamawiający poprzez opis przedmiotu zamówienia relegował produkty tak uznawanych na świecie producentów jak Renault, Volvo, Mercedes, Scania, Setra itp. Przykładowo producent Scania posiada w swojej ofercie trzy modele autobusów turystycznych, przy czym dwa modele nie są to konstrukcje o nadwoziu samonośnym i przez to nie są dopuszczone do udziału w przetargu, mimo że potencjalnie spełniałyby wymóg w zakresie mocy silnika. Trzeci model Scania Touring jest autobusem w wersji dwu osiowej i jest wyposażony w silnik o mocy 294 kW, co czyni go niemożliwym do zaoferowania. Producent Volvo dysponuje 3 modelami autobusów, które nie spełniają wymogu samonośności. A ponadto model 9500 nie spełnia kryterium mocy silnika. Producent VDL posiada w swej ofercie autobusy turystyczne zabudowywane na podwoziach, jednakże produkty tej firmy nie spełniają wymogów samonośności. Producent Mercedes – Benz posiada w segmencie autobusów turystycznych dwa modele, których nadwozie jest o konstrukcji samonośnej lecz moce silników to odpowiednio, dla modelu Turismo maks. 300 kW, a dla Travego maks. 315 kW. Zamawiający poprzez wprowadzenie wymogu o 5 kW wyższego wyeliminował możliwość zaoferowania tych produktów. Producent Setra oferuje 3 modele autobusów dwuosioowych turystycznych o konstrukcji samonośnej: S145HD, S415GT-HD i S416GT-HD. Z uwagi jednak na niezwykle precyzyjne wymagania zamawiającego co do mocy silnika na poziomie

320 kW produkty, którymi dysponuje o mocy maksymalnej silnika 315 kW nie mogą zostać zaoferowane.

W dniu 31 lipca 2012 r. zamawiający wezwał wykonawców do przystąpienia do postępowania odwoławczego toczącego się w wyniku wniesienia odwołania, stosowne pismo oraz kopię odwołania zamieszczając na swej stronie internetowej.

W dniu 1 sierpnia 2012 r. (pismem z tej samej daty) wykonawca MAN Truck przystąpił do postępowania odwoławczego, po stronie zamawiającego, przekazując kopie przystąpienia odwołującemu i zamawiającemu

Zamawiający w dniu 6 sierpnia 2012 r. złożył odpowiedź na odwołanie, w której oświadczył, że uwzględnia wniesione odwołanie w całości, dodając iż „w wyniku uwzględnienia odwołania, zamawiający wprowadzi zmiany opisu przedmiotu zamówienia z uwzględnieniem żądań odwołania”.

W dniu 10 sierpnia 2012 r. wykonawca MAN Truck wniósł sprzeciw wobec uwzględnienia przez zamawiającego w całości zarzutów podniesionych w odwołaniu, wnosząc jednocześnie o rozpoznanie odwołania.

Uwzględniając dokumentację z przedmiotowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, treść ogłoszenia o zamówieniu, treść SIWZ, złożone oferty, jak również biorąc pod uwagę oświadczenia i stanowiska stron oraz przystępującego złożone podczas rozprawy, skład orzekający Izby zważył co następuje:

Izba nie znalazła podstaw do odrzucenia odwołania w związku z tym, iż nie została wypełniona żadna z przesłanek negatywnych, uniemożliwiających merytoryczne rozpoznanie odwołania, wynikających z art. 189 ust. 2 ustawy Pzp, jak również stwierdziła, że wypełniono przesłanki istnienia interesu odwołującego w uzyskaniu przedmiotowego zamówienia oraz możliwości poniesienia szkody w wyniku naruszenia przez zamawiającego przepisów art. 179 ust. 1 ustawy Pzp.

Mając na uwadze powyższe skład orzekający Izby merytorycznie rozpoznał złożone odwołanie, uznając iż odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 i 3, art. 29 ust. 2 i 3 ustawy Pzp, poprzez ustanowienie utrudniającego uczciwą konkurencję wymogu (rozpatrywanego łącznie z pozostałymi postanowieniami SIWZ) posiadania przez pojazd mocy minimum 320 kW, który w sposób nieuzasadniony preferuje określonego producenta sprzętu potwierdził się.

W niniejszym stanie faktycznym odwołujący postawił powyższy zarzut wskazując, iż polega on na „ustanowieniu utrudniającego uczciwą konkurencję wymogu posiadania przez pojazd mocy minimum 320 kW”, który – jak dalej podniósł – „należy rozpatrywać łącznie z pozostałymi postanowieniami SIWZ”, a więc także wskazanymi przykładowo w uzasadnieniu odwołania parametrami czy też wymogami powodującymi, iż nie każdy pojazd uzyskujący wymaganą przez zamawiającego moc 320 kW, jest w stanie spełnić pozostałe postawione przez zamawiającego wymogi, w tym co do samonośności i dwuosowości. Samo powołanie się w treści odwołania na konkretnie wskazany przepis ustawy Pzp nie tworzy bowiem zarzutu. Zarzut to określona okoliczność, na którą powołuje się wykonawca w związku z zachowaniem się zamawiającego, które może prowadzić do naruszenia wskazanych przepisów ustawy, a który powinien być dookreślony w konkretnym stanie faktycznym.

Izba ustaliła, iż zamawiający w załączniku nr 1 do SIWZ – załącznik nr A „Wymagania eksploatacyjno – techniczne (WET)” określił wymagania odnośnie warunków eksploatacji pojazdów i wskazania na ich ogólne zastosowania przez zamawiającego, w tym „konstrukcja ma być oparta na samonośnym podwoziu z dwoma osiami” (pkt 5, podpunkt 1), „autobus wyposażony w silnik wysokoprężny o mocy 320 kW” (pkt 5, podpunkt 3).

Mając na uwadze powyższe Izba zważyła co następuje:

Niewątpliwym jest, iż art. 29 ust. 2 ustawy Pzp zawiera zakaz dokonywania opisu przedmiotu zamówienia w sposób, który mógłby utrudnić uczciwą konkurencję. Zakazane jest więc dokonywanie opisu przedmiotu zamówienia nie tylko takiego, który utrudnia uczciwą konkurencję, wskazując na konkretny produkt, ale i taki, który potencjalnie mógłby wpłynąć na konkurencję na rynku. Zakaz ten jednak nie oznacza konieczności nabycia przez zamawiającego produktu nie odpowiadającego jego potrzebom, zarówno co do jakości, funkcjonalności czy wymaganych parametrów technicznych, a jedynie nakazuje dopuścić konkurencję między wykonawcami mogącymi spełnić postawione wymogi w odniesieniu do przedmiotu zamówienia, przy czym bez ograniczenia dostępu do rynku. W tym, konkretnym stanie faktycznym zamawiający, dokonując opisu przedmiotu zamówienia, poprzez określenie wymaganych parametrów autobusu i żądając posiadania przez ten właśnie pojazd mocy minimum 320 kW (przy łącznym spełnieniu przez ten właśnie pojazd i innych wymaganych parametrów, w tym także parametru samonośności i parametru dwuosowości) doprowadził w istocie do ograniczenia konkurencji na rynku tego rodzaju pojazdów. Z powyższym zgodził się następnie i sam zamawiający podkreślając, iż dokonanie zmiany w tym zakresie ma na celu „zapewnienie możliwości złożenia większej ilości ofert, które są obecnie dostępne na rynku, zwiększając tym samym gamę autobusów, co ma bezpośredni wpływ na poprawę konkurencyjności” (pismo zamawiającego z dnia 31 lipca 2012 r. znajdujące się w aktach sprawy), w konsekwencji uwzględniając odwołanie.

Niewątpliwym jest, co wszyscy zgodnie podkreślali na rozprawie, jak również co wynika z szeregu dokumentów przedłożonych przez strony oraz uczestnika postępowania, że istnieje szereg pojazdów (autobusów) o wymaganej przez zamawiającego minimalnej mocy 320 kW. Niemniej jednak nie przedłożono żadnego dowodu, z którego wynikałoby niezbicie, iż pojazd (autobus) danego wskazanego producenta (innego niż wykonawca MAN Truck) spełnia nie tylko, że wymóg dotyczący minimalnej mocy, ale także inne wymogi, w tym podnoszone przez odwołującego: samonośność i dwuosiowość. A tym samym, iż taki pojazd może być zaoferowany w tym konkretnym postępowaniu i w oparciu o tak postawione wymogi. Przedłożone w poczet materiału dowodowego przez odwołującego i przystępującego opinii dwóch liczących się na rynku zespołów rzeczoznawców (DEKRA Polska Sp. z o.o. i PZM Holding Sp. z o.o. zawierają w swej treści istotnie różnice, w tym dotyczące rozumienia samonośności). Pierwsza odnosi się li tylko do konkretnego pojazdu marki Volvo (9700), a który to pojazd jest także przedmiotem drugiej opinii, obejmującej wyspecyfikowane pojazdy marki Volvo i Scania. Jedna stanowi, „że konstrukcja autobusów dwuosiowych oparta jest na nadwoziu samonośnym”, druga zaś „iż konstrukcja ta składa się z dwóch elementów: (podwozia ramowego B13R oraz zabudowanego na nim nadwozia) i tego typu konstrukcja nie odpowiada definicji nadwozia samonośnego”. Wobec tych różnic terminologicznych brak jest podstaw do uznania prymatu jednej z nich nad drugą, a tym samym przyjęcia w oparciu o nie, iż wskazane w nich pojazdy spełniają lub też nie spełniają wymogu zamawiającego dotyczącego minimalnej mocy wraz z innymi postawionymi wymogami. Wobec powyższego Izba nie dała wiary żadnej z tych opinii. Również oświadczenie producenta Scania, będące podstawą do wydania jednej z opinii – wobec tak dużych różnic w rozumieniu znaczenia samonośności – nie może stanowić podstawy do uznania, iż oferowane przez niego pojazdy spełniają nie tylko wymóg minimalnej mocy (320 kW), ale także pozostałe postawione przez zamawiającego wymogi, w tym także wymóg dotyczący samonośności i dwuosiowości. W kontekście powyższego stwierdzić należy, iż to odwołujący uprawdopodobnił, że na rynku tego rodzaju pojazdów, poza autobusem oferowanym przez wykonawcę MAN Truck, nie istnieją pojazdy, które łącznie spełniają takie parametry jak wymagane przez zamawiającego w tym konkretnym postępowaniu. Odwołujący zwrócił bowiem uwagę na definicję samonośności, podkreślając na rozprawie, iż obecnie podwozia samonośne produkuje jedynie wykonawca MAN Truck i odwołujący. Pozostali uczestnicy rynku, których pojazdy wyposażone są w silniki o mocy minimalnej na poziomie 320 kW, dysponują bowiem pojazdami, które nie są pojazdami z konstrukcjami o nadwoziu samonośnym. Tak więc nawet jeżeli pojazd takiego producenta spełni wymóg posiadania mocy minimalnej na poziomie 320 kW, to jednak nie spełni pozostałych wymogów zamawiającego. Wymogu tego, tj. minimalnej mocy 320 kW nie spełnia także pojazd oferowany przez odwołującego. Wbrew twierdzeniom przystępującego, że odwołujący

posiada w swej ofercie pojazd o mocy minimalnej 350 kW i złożonym przez niego na tę okoliczność, co prawda tylko wydrukem ze stron internetowych Mercedes – Benz Polska (<http://www.mercedes-benz.pl>), którym nie można przypisać charakteru dowodu, to jednak odwołujący udowodnił, przedkładając oświadczenie przedstawiciela firmy Mercedes -Benz, w którym składający je oświadczył, że „w oferowanych przez firmę Mercedes – Benz autobusach turystycznych dwu-osioowych nie ma możliwości zabudowania silnika o mocy maksymalnej 350 KW”, iż faktycznie nie może on zaoferować pojazdu o wymaganej mocy minimalnej, spełniającego także pozostałe wymogi zamawiającego. A ponieważ art. 29 ust. 2 ustawy Pzp posługuje się sformułowaniem „mógłby utrudniać uczciwą konkurencję” oznacza to, że na odwołującym ciąży jedynie obowiązek uprawdopodobnienia, że opis przedmiotu zamówienia może utrudniać uczciwą konkurencję, zaś dowód na okoliczność, że do takiego utrudnienia nie doszło ciąży na zamawiającym. Skoro jednak zamawiający uwzględnił odwołanie *de facto*, dzieląc stanowisko odwołującego ciężar dowodu obciąża wnoszącego sprzeciw (przystępującego), który to - w takiej sytuacji -powinien był udowodnić, iż zamawiający w tym konkretnym stanie faktycznym nie utrudnił uczciwej konkurencji poprzez opis przedmiotu zamówienia, gdyż ofertę jest w stanie złożyć więcej niż jeden lub kilku wykonawców. Dowodu na to nie mogą stanowić – przedłożone przez przystępującego - ani ogłoszenia o udzieleniu zamówienia, których przedmiotem była dostawa innego specjalistycznego pojazdu („Dostawa nowego mobilnego punktu poboru krwi”), w których zamówienia udzielono właśnie odwołującemu, ani też materiały złożone w języku angielskim (dotyczące „Irisbus Iveco”), a tym bardziej gazetka „Bus Kurier” nr 3(13)/2007, gdyż z nich nie wynika, iż opisywane pojazdy poza określoną mocą minimalną spełniają także pozostałe wymogi, w tym samonośność i dwuosiowość. Tym samym Izba uznała, iż zarzut ten potwierdził się.

Zarzut dotyczący ustanowienia za pomocą znaku towarowego wymogu zaoferowania radioodtwarzacza minimum CD/MP3 „z gniazdem iPod” potwierdził się.

Izba ustaliła, iż zamawiający w załączniku nr 1 do SIWZ załączniku A „Wymagania eksploatacyjno – techniczne (WET)”, pkt 7, tiret 3 postawił wymóg wyposażenia autobusu w radioodtwarzacz CD/MP 3 „z gniazdem iPod”.

Powyższe postanowienie SIWZ zakwestionował odwołujący w złożonym odwołaniu, wnosząc o jego zmianę.

Zamawiający uwzględniając odwołanie, jak i na rozprawie podniósł, iż dokona modyfikacji w sposób zgodny z wymaganiami odwołującego sprecyzowanymi w odwołaniu.

Mając na uwadze powyższe Izba zważyła co następuje:

Zamawiający zobowiązany jest do precyzyjnego i wyczerpującego określenia przedmiotu zamówienia za pomocą standardowych określeń, w tym określeń technicznych. Zamawiający – co jest niewątpliwe - ma prawo wymagać aby dostarczony produkt współpracował z już posiadanym przez niego sprzętem. Niemniej jednak to uprawnienie nie może prowadzić do uprzywilejowania wykonawców, oferujących produkt jednego konkretnego producenta. W niniejszym stanie faktycznym zamawiający, stawiając wymóg wyposażenia autobusu w radioodtwarzacz CD/MP 3 z gniazdem iPod, oczekiwał – jak podnosił na rozprawie - czytnika najnowszych generacji. Nie wykazał jednak za pomocą jakichkolwiek środków dowodowych, jak również nie uczynił tego przystępujący, że dostarczenie wyłącznie gniazda do iPod ściśle określonego producenta zaspokoi uzasadnione potrzeby zamawiającego. Natomiast zamawiający w piśmie z dnia 31 lipca 2012 r. wskazał na możliwość osiągnięcia oczekiwanego efektu poprzez zakup interfejsu, uwzględniając następnie odwołanie „celem dopuszczenia większej konkurencji”, jak również podnosząc na rozprawie, iż dokona modyfikacji w sposób zgodny z wymogami zamawiającego. A ponieważ „USB” jest elementem powszechnie dostępnym, jak również nie jest rozwiązaniem „przestarzałym”, czego strony i przystępujący nie kwestionowali, modyfikacja treści SIWZ jest w tym zakresie zasadna. Dlatego też Izba uznała, że zarzut ten potwierdził się.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono, jak w sentencji.

Izba w poczet materiału dowodowego zaliczyła dokumentację przedmiotowego postępowania, a także dokumenty złożone na rozprawie przez strony, uznając je za stanowisko je składających.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 192 ust. 9 i 10 ustawy Pzp oraz § 5 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie wysokości wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (tj.: Dz. U. z 2010 r., Nr 113, poz. 759 z późn. zm.), tj. stosownie do wyniku postępowania, uwzględniając koszty wynagrodzenia pełnomocnika odwołującego wysokości 3.600,00 zł, stosownie do faktury złożonej do akt sprawy.

Przewodniczący: